

אמרי שפר אוסף "רב"
מתוך "ליקוטי שמואל"
מלקט ועורך ש. אייזיקוביץ
eisikovits1@gmail.com

ניתן לקבל את העלון ב: דרשו, לדעת, אידישע ווינקעל.

"אדם צריך לעשות ככל שידו מגעת בנושא השמירה על גופו ונפשו, ולא להקשיב לכל השוטים והטיפשים שטובלים במקוואות, או במקוואות כלים; אלו אנשים רוצחים ממש!" (הרבי מצאנז-קלויזנבורג)

אומר הפסוק: "והנה נרפא נגע הצרעת" - הנגע עצמו, העבירה והזדון נהפכו לרפואה ולזכות, וכל זאת בזכות "הצרוע" שחזר בתשובה שלמה.

אורך ימים הוא דבר שצריך להתפלל עליו בכל בוקר ואולי זה מה שמצווים עלינו הצדיקים האלה בפטירתם, כי הם באו בימים. "לבוא בימים" משמעו לומר בכל יום: "יום, אני בא!"

איסור רכילות הוא אפילו ברמאות, שמנסה להזכיר לו נשכחות על מריבה ישנה שהייתה לו עם פלוני, כשמזכיר את מה שנגרם לו אז, אע"פ שאינו מספר מי עשה הדברים, והרי זה איסור גמור (הל' רכילות, כלל א, סעיף י')

אם ערך החיים שלך חקוק בך, אתה יודע לתכנן את היום. לדעת מה ומתי עושים בכל זמן. כי כשאדם מעריך ומייקר דבר הוא פועל על פיו ומשקיע בו את המירב.

אמרו חכמים (נדרים סד) "מצורע חשוב כמת". מכיוון שהוציאוהו אל מחוץ למחנה ואין לו שיח ושיג עם הבריות, הרי חייו אינם חיים, לכך נאמר: "או חברותא או מיתותא" (תענית כג). [עיטורי תורה]

אמר יהודי חכם שההבדל בין סולת לפסולת הוא ה' פ' דהיינו הפה....

אנו חיים בגן עדן. גדול תלמידי הבעש"ט, רבי יעקב יוסף מפולנאה אמר כי גן עדן הוא כאן והאדם בורא אותו במו ידיו.

"אסור שיהיה איזה שהוא רע, אסור להיות רע! זה הרי נורא ואיום. בואו נהיה יותר טובים." (מרן הגר"מ אזרחי שליט"א)

בגלל מצב החירום, נראה שמותר, במקום צורך כגון ניוול להסתפר גם בימי ספירת העומר.

בדרך רמז אמרו: כל הנגעים אדם רואה חוץ מנגעי עצמו, דהיינו שאדם רואה רע, רק במעשיהם של אחרים אבל על עצמו רואה רק טוב, וכמו שאמרו "הגמל אינו רואה את הדבשת של עצמו אלא רק את של חברו", ורבי לוי יצחק מברדיטשוב רגיל היה לומר - הנה הקב"ה ברא לאדם שתי עיניים, האחת - שיראה את המעלות של חברו, והשנייה - שיראה בה את החסרונות של עצמו ויתקן אותם, אך הבריות משתמשים בהן בצורה הפוכה, באחת - רואים את חסרונות הזולת, ובשנייה - רואים רק את המעלות של עצמם. [מאור ישראל דרושים]

בימים אלה שכל העולם אמור לראות כי שווא עמל האדם וכי אין על מה להישען אלא על אבינו שבשמים, כשבתוך גילוי ההנהגה הא-לוקית המתגלית מול עינינו יורד הדוד לגנו ללקט שושנים. וים של צער יורד לעולם עם הלקחן של גדולים וטובים אנו יודעים ששערי דמעו לא ננעלו וכשנקרא בפרשת אחרי מות נצרף את הדמעו החדשות האלה לתוך נוד הדמעו המיוחד לנדב ואביהו ודומיהם בכל התקופות.

במצודת החמדה נלכדים לפעמים גם בני תורה ויראה, מפני שבתחילה היא מראה פנים לדבריה כאילו היא נצרכת ליישוב העולם, וטוב תורה עם דרך ארץ, ומשם נמשך אחר המותרות, ואומר שהכל צורך לו בכדי שיוכל ללמוד בהרווחה ולהביא טרף לביתו, ואחר שמשגיג כל זה, יאמר כי נצרך לו להניח לימי הזקנה, או החולי, אבל רבות מחשבות בלב איש וכו'. [הגר"א אבן שלמה פ"ג]

במצוות המצוות ציווה אותנו הבורא 'ושמרתם את המצוות' ולאור ההוראה הזו, בני ישראל מהדרים בהידורים אין סוף במצוות המצוה, הידורים וחומרות גדר לפנים מגדר. עתה, במצוות 'ונשמרתם מאד לנפשותיכם' שאף נאמר 'מאד' מה שלא נאמר אצל המצוות – צריכים להיזהר עוד יותר ויותר, בגדרים ובסייגים כ"א"ת. (הבאיאנער רבי שליט"א)

בנובהרדוק היו אומרים על נעלי הבחורים: 'כולם אהובים כולם ברורים, וכולם פותחים את פיהם...'.

בספר 'ליקוטי אמרים-תניא' בפרק ל"ב, כי הדרך להשפיע על אדם ולקרבו לתורה עוברת דרך נתיב אהבת ישראל, וכך הוא כותב: 'אף הרחוקים מתורת השם ועבודתו... צריך למושכן בעבותות אהבה'. כי אהבת ישראל היא הדרך להשפיע, לרומם, להעניק כוחות ויכולות התמודדות לזולת!.

בעת הזאת, בה אין המשחית מבחין בין עשיר לרש, בין חכם לכסיל, ואפי' בין צדיק לרשע, נתאחד יחד - בריחוק מקום וקירוב לבבות. בזה"ק למדנו (פר' וירא) על רב אחא שעצר מגפה באמירת פרשת הקטורת. ומה מלמדת פרשה זו? שבשחיקת סממנים שונים עד שאין הבדל ניכר ביניהם, מעלים ריח ניחוח להשי"ת.

בפרקי אבות. פרק ב' נאמר בו (משנה ה) "הלל אומר: אל תדון את חברך עד שתגיע למקומו". באר ה"שפת אמת" שהרי לעולם לא תגיע למקומו של חברך, לפיכך, אל תדון אותו בכלל...

בְּרִית מִלָּה: לפי דעתך, גם לחתונָה צריך לקרוא 'בְּרִית מִלָּה'... כי אתה עושה אתה בְּרִית ומאז אתה לא מוציא מִלָּה...

בתוך הבית פנימה נודה לבורא עולם בדרכינו, על הטוב אשר גמלנו, לא נוסיף ולא נגרע מאומה מסידור התפילה, נזכור כי להשם הישועה, ידוע נדע כי נוכח הקושי הגדול, עם משפטים לא ידעום, או חוקים שלא שיערו אבותינו, רוב רובו של העם היושב בציון מאמין בבורא עולם באחוזים מרשימים, הערב רב מצטמק ורע לו והעם רובו ממתין לחיבוק מאיתנו. מבחינתם החיבוק הגדול ביותר שלנו הוא - הכרה בטובה של מדינת ישראל.